

Camellia

ชายา
ต้อง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
13
农门小王妃

บทที่ 556 ใช้ได้หรือ

ข่าวที่หรวนหมิงจื่อเอาของฝากกลับมาให้กระจายไปทั่วเนิน
อวี๋หยวนอย่างรวดเร็วผ่านการบอกปากต่อปากของเด็กๆ ที่มา
มุงดู

ชาวบ้านแต่ละคนต่างรอคอยอย่างดีใจและคาดหวัง

หรวนหมิงจื่อมอบของขวัญให้ทุกบ้านที่ทำการค้า
กับฉีชีว์ถึงโดยไม่ขาดตกแม้แต่คนเดียว

หากเป็นบ้านที่ค่อนข้างไกล สารถึงก็จะขับไปส่งใกล้ๆ

หรวนหมิงจื่อจะได้เดินน้อยลง

เด็กในหมู่บ้านถือลูกกวาดที่หรวนหมิงจื่อให้ แล้วเดิน
ตามหลังนางมาติดๆ ประหนึ่งว่าเพียงได้มองพี่สาวคนที่งาม
ที่สุดใหมู่บ้านคนนี้ ตนก็มีความสุขมากแล้ว

ไม่ใช่ปีใหม่ ไม่ใช่เทศกาล เมื่อคนในหมู่บ้านได้รับ
ของขวัญชิ้นใหญ่ที่หรวนหมิงจื่อมอบให้ ต่างดีใจกันอย่างออก

นอกหน้า ต่างรู้สึกชอบคุณน้ำใจของหรวนหมิงจื่อ พวกกันอวยพร
ให้หรวนหมิงจื่อทำมาค้าขายขึ้น เงินทองไหลมาเทมา

คำพูดดีๆ เหล่านี้ หรวนหมิงจื่อได้ยินไม่หยุด

วันวายไปกว่าครึ่งก่อนวัน ในที่สุดก็แจกของขวัญพวกนี้
หมด หรวนหมิงจื่อบิดเอวน้อยๆ แล้วเดินกลับบ้านตนไปจากนั้น
ก็จับกระต่ายอวบอ้วนสองตัวออกมาจากคอก จับหมูมันยกขึ้นมา
ก่อนจะเชือดแล้วถลกหนังล้างให้สะอาด สองมือจับกระต่ายข้าง
ละตัวไปที่บ้านของท่านอาสะไภ่เกา

ประตูใหญ่ของตระกูลหลิวเปิดกว้าง หรวนหมิงจื่อสนิท
กับคนตระกูลหลิวมากจึงเดินเข้าไปในบ้านเลย

อากาศดูร้อนนั่นร้อนระอุ ห้องใหญ่ในบ้านต่างยกมาน
ขึ้นเพื่อให้ลมพัดผ่าน เช่นนี้จะได้เย็นขึ้นบ้าง

พอหรวนหมิงจื่อเดินเข้ามา ก็เห็นห้องใหญ่ในบ้านนั้น
สว่างจ้า ยังมีโต๊ะตัวใหญ่ ที่บนโต๊ะมีอาหารหลายอย่าง มีทั้งเนื้อ
หัวหมูหันที่เอามาตุ๋น เนื้อวัวตุ๋นและอื่นๆ ส่วนด้านข้างเป็น
อาหารกินเล่นที่ทำจากกระเทียมบด

หลี่วหฺรู่ยเอ๋อร์กำลังแอบย่องไปหยิบเนื้อห้วหมูออกมาจิ้ม
น้ำจิ้มแล้วเอาเข้าปาก

ท่าทีของนางที่ทำท่าประหนึ่งเป็นห้วขโมยตัวดีในบ้าน
ของตนเองนั้น น่าขันและน่ารักในเวลาเดียวกัน

หฺร่วนหมิงจื่ออดยิ้มไม่ได้ เดินเข้าไปเอ่ยเสียงเบาว่า

“แอบกินอีกแล้วหรือ”

หลี่วหฺรู่ยเอ๋อร์ตกใจเสียงนาง รีบหันกลับมาพร้อมกับยก
นิ้วชี้ขึ้นมาทำให้เงียบ ก่อนจะมุ่นคิ้วเอ่ยกับหฺร่วนหมิงจื่อ
เสียงเบาว่า “ท่านแม่ข้ากำลังทำของอร่อยให้ท่านอยู่ในครัว
อาหารพวกนี้ทำเสร็จแล้ว ข้าจึงยกเข้ามาในนี้ ท่านเบาเสียง
หน่อย อย่าให้นางจับได้ว่าข้ามาแอบกิน ไม่เช่นนั้นข้าต้องโดน
ดุนแน่”

หฺร่วนหมิงจื่อเข้าใจทันที จึงหัวเราะ “เจ้ากินขนมไปหรือ
ยัง ยังเหลือต้องให้กินได้อีกหรือ”

หลี่วหฺรู่ยเอ๋อร์กระแอมกระไอเสียงหนึ่งอย่างได้ใจ “ข้ากิน
ขนมไปเพียงนิดเดียว ข้าเหลือไว้ให้ท่านแม่ตั้งมาก!...เที่ยงนี้

ที่บ้านท่านไม่ได้ทำอาหารใช่หรือไม่ ท่านแม่ข้าได้ยืนยันว่าท่านกลับมาก็ดีใจเสียจนรีบทำอาหารโตะใหญ่เลย!”

หรวนหมิงจื้อซุกระต่ายในมือทั้งสองตัวที่เลาะหนังออกแล้วให้แม่นางน้อยดู “ตอนแรกก็ว่าจะทำกินเองที่บ้าน แต่คิดๆ แล้ว มาอาศัยข้าวบ้านเจ้ากินดีกว่า...ข้าเอากระต่ายมาด้วยเดี๋ยวจะไปทำอาหารกับท่านแม่ของเจ้า”

นางมองหลี่ว่หฺรู่เอ๋อร์ที่มุมปากยังมีคราบน้ำจิ้มติดอยู่ก็ยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิม “แอบกินให้น้อยๆ หน่อย เก็บท้องไว้บ้างอีกเดี๋ยวข้าจะทำเนื่อกระต่ายหม่าล่า”

หลี่ว่หฺรู่เอ๋อร์ตาลุกวาว รีบพยักหน้ารัวๆ

หรวนหมิงจื้ออดหัวเราะไม่ได้

นางถือกระต่ายเดินเข้าไปในครัว ไม่ได้เจอเกาซือกว่าครึ่งก่อนปี พอเกาซือเห็นนางก็ดีใจอย่างยิ่ง รีบเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนที่ผูกไว้ตรงเอวอย่างลวกๆ แล้วดึงตัวหรวนหมิงจื้อมาสำรวจ

เดี๋ยวก็นึกว่าหรวนหมิงจื่อเป็นสาวแล้ว งามขึ้นกว่าเดิม
เดี๋ยวก็นึกว่าหรวนหมิงจื่อผอมลง

สตรีมีอายุทั่วหล้าก็คงจะเป็นเหมือนกัน คือรวมความเอา
ใจใส่ต่อเด็กรุ่นหลังไว้ในหนึ่งประโยคว่า ‘มีอะไรอยากกินหรือไม่
เดี๋ยวข้าทำให้กิน’

หรวนหมิงจื่อกับท่านอาสะไ้เกาทำสารพัดด้วยกันอย่าง
เข้าขา คนหนึ่งคนตะลิวอยู่หน้าเตา อีกคนก็สับเนื้อกระท่ายอยู่
ด้านข้าง

ทว่าในขณะที่กำลังทำอาหารกันอยู่ก็ได้ยินเสียง
โหวกเหวกดังมาจากด้านนอก “หรวนหมิงจื่ออยู่ที่นี้หรือไม่!”

มือข้างหนึ่งของหรวนหมิงจื่อที่กำลังยกตะลิวขึ้นก็ชะงัก
ไป ท่านอาสะไ้เกาที่ได้ยินเสียงนั้นก็มึนทำที่เปลี่ยนไป นางวาง
มีดปักลงไปบนเขียง ยังไม่ทันที่มีดหันผักจะฉีกสันท ก็รีบเช็ดมือ
กับผ้ากันเปื้อนที่พันอยู่รอบเอว แล้วเอ่ยกับหรวนหมิงจื่อว่า
“เจ้าอย่าเพิ่งออกไป เดียวข้าไปตักก่อน”

หรวนหมิงจื่อคิดๆ แล้ว อาหารนี้กำลังจะสุกแล้ว
หากยามนี้ทิ้งไปก็คงไม่ดี จึงพยักหน้า “ข้าผัดก่อนแล้วกัน”

เกาซื้อพยำภหน้าอย่างสบายใจ รีบเช็ดมืออีกข้างแล้วเดิน
ออกจากครัวไป

หรวนหมิงจื่อได้ยินเสียงเกาซื้อเอ่ยถามเสียงดังว่า
“ทำอะไรกัน มาหาหมิงจื่อมีธุระอะไร พุดดีๆ ไม่ได้หรือไร เสียง
ดังโหวกเหวกอะไร!”

ด้านนอกเสียงดังเอะอะ ซ้ำยังมีเสียงใสๆ ของหลี่ว์หฺรู่
เอ๋อร์ดังแทรกขึ้นมา “อ๊วย พวกท่านน่ารำคาญนัก ข้าจะปิดประตู
แล้ว!”

ใบหน้าของหรวนหมิงจื่อถูกกลุ่มควันในครัวบดบัง
วางตะหลิวลงด้วยสีหน้าเรียบเฉย จากนั้นก็เอาเนื้อหมักกับ
มะเขือที่ผัดสุกแล้วมาจัดวางในจาน เสร็จแล้วก็ยกหม้อเหล็กมา
วางไว้ด้านข้าง ยกกาต้มน้ำมาวางบนเตา ก่อนจะใส่ฟืนในเตา
เพิ่ม

พอทำเรื่องเหล่านี้เสร็จ นางถึงค่อยเดินออกไปด้านนอก

คงเป็นเพราะเกรงว่าจะเสียงดังไปถึงนางที่อยู่ในครัว
เกาซื้อกับหลี่ว์หฺรู่เอ๋อร์จึงปิดประตูบ้านเอาไว้ อย่างน้อยก็กัน
เสียงดังเอะอะโววายได้ระดับหนึ่ง

พอหรวนหมิงจื่อเปิดประตูก็พบกับรอยยิ้มประหลาดของ
เหมาซือพอดี “...ผู้ใดก็รู้ว่าหมิงจื่อของพวกเรากลายเป็นแม่ไก่
ไข่ทองคำ ตระกูลหลี่วของเจ้าก็รู้จักประจบสอพลอดีนะ ดูลิ บ้าน
หลังใหญ่โตที่สร้างนี้ก็ไม่ใช่เพราะประจบสอพลอจนได้มาหรือ
หรือ!”

น้ำเสียงอิจฉาริษยาลอยมาปะทะเต็มหน้า!

เดิมทีหรวนหมิงจื่อเปิดประตูเพียงครั้งเดียว ยังไม่ทันจะ
เปิดหมดก็ได้ยินคำพูดนี้ของเหมาซือ นางจึงใช้แรงผลักประตู
ใหญ่ออก

เหมาซือชะงักไปครู่หนึ่ง คิดไม่ถึงว่าหรวนหมิงจื่อ
จะออกมาได้ยินคำพูดนั้นพอดี นางคิดมาเสมอว่าตนเอง
มีเหตุผล ยังไม่ต้องพูดถึงยามนี้ที่มือนางนั้นยังเข็นรถเข็นไม้
แบบง่ายๆ ให้หญิงชราจ้าวนั่งอยู่

ในความคิดของนาง หญิงชราจ้าวป่วยหนัก ซ้ำยังเป็น
ท่านย่าแท้ๆ ของหรวนหมิงจื่อ นางไม่เชื่อหรือว่าหรวนหมิงจื่อ
จะยังกล้าอวดดีต่อหน้าหญิงชราที่ป่วยเพียงนี้

ไม่กลัวว่าคนในหมู่บ้านจะตำหนินางหรือ!

هماซื้อยึดตัวตรง รู้สึกว่าตนเองอีกเข็มขึ้นมาระดับหนึ่ง
จากนั้นก็ยิ้มประหลาด แล้วเอ่ยว่า “หมิงจื่อ ยามนี้คนในหมู่บ้าน
บอกว่าเจ้ากลับมาแล้ว และยังเอาของขวัญของฝากแจกให้ผู้อื่น
ไปทั่ว เหตุใดกัน มีเงินมากมายเพียงนี้ เหตุใดถึงไม่กลับมา
เยี่ยมบ้านท่านย่าของเจ้าบ้างเล่า”

หญิงชราจ้าวปากสั่นระริกหุบลงไม่ได้ แต่ก็ยังด่า

หรวนหมิงจื่อด้วยเสียงไม่ชัดว่า “อกตัญญู!”

หรวนหมิงจื่อหัวเราะเสียงเย็น กอดอกแล้วเอ่ยเนิบช้าว่า
“อาสะไกรรองก็พูดแล้วอย่างไร ข้าเที่ยวไล่แจกของขวัญไปทั่ว
แต่ก็ไม่ได้ไปแจกที่บ้านท่าน อาสะไกรรองคิดดูสิว่าเพราะอะไร”

คนที่มาก่อกวนหน้าตระกูลหลิวในยามนี้ ไม่ได้มีเพียง
هماซื้อกับหญิงชราจ้าว ยังมีารองหรวนอันเจียงอีกคนด้วย

พอเขาได้ยินหรวนหมิงจื่อถามพวกเขากลับเช่นนี้
ดวงตาก็กลิ่งกลอกไปมา ก่อนจะกล่าวเสียงดังขึ้นว่า “เหตุใดกัน
คนตระกูลหรวนเหมือนกันยังต้องแบ่งแยกด้วยหรือ ท่านย่าของ
เจ้าอาการหนักเพียงนี้แล้ว เจ้ายังจะมาเคียดแค้นอยู่อีกหรือ!

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น แค่เรื่องที่เจ้าทำวันนี้ ให้ของคนไปทั่ว
หมู่บ้านแต่ไม่มีของท่านปู่กับท่านย่า เช่นนี้ใช้ได้หรือ!”

คุณย่า

บทที่ 557 ครั้งสุดท้าย

ยังไม่ทันที่หรวนหมิงจื่อจะพูดอะไร เหม่าซือที่อยู่ด้านข้างก็รีบพูดแทรกขึ้นมาทันทีว่า “อารองของเจ้าพูดถูกแล้ว ข้าว่านะหมิงจื่อ เจ้าก็อย่าได้อวดดีไปเลย! ครอบครัวเดียวกันแท้ๆ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น เจ้าทำเช่นนี้กับท่านปู่ท่านย่าของตนเอง บิดามารดาของเจ้าที่อยู่ในสุสานจะต้องโมโหจนคลั่งแน่นอน!”

เมื่อเหม่าซือพูดเช่นนี้ ชาวบ้านที่ยืนอยู่ข้างหรวนหมิงจื่อในตอนแรกก็เริ่มรู้สึกสงสัยขึ้นมาแล้ว แต่ไม่ใช่เพราะพวกเขารู้สึกว่าหรวนหมิงจื่อทำผิด เรื่องที่ครอบครัวของหญิงชราจ้าวทำลงไปข้างผิดต่อเด็กเหลือเกิน แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น สิ่งที่เหม่าซือพูดก็ไม่ผิด ระหว่างหรวนหมิงจื่อกับหญิงชราจ้าวนั้นยังมีบิดามารดาของหรวนหมิงจื่ออยู่ข้างกลาง

โบราณว่า ความกตัญญูอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ถึงอย่างไรร่างบิดามารดาของหรวนหมิงจื่อก็ยังถูกฝังไว้ในสุสานของตระกูล หรวน! ส่วนหญิงชราจ้าว ทำทางเกรี้ยวกราดดำทอไปทั่วหมู่บ้านของนางในอดีตยังติดอยู่ในความทรงจำของพวกนาง

เป็นอย่างไร ทว่ายามนี้หญิงชรากลับตกอยู่ในสภาพมอมโสมหน้า
เหลืองซีด เคลื่อนไหวไม่สะดวก พุดจาไม่รู้อะไร ความดูน่าสงสาร
มากเช่นกัน...

ทันใดนั้นความรู้สึกสงสารก็ผุดขึ้นมาในใจของชาวบ้าน

ครั้นเหมาซื้อเห็นสีหน้าลังเลของทุกคน ก็รู้ได้ทันทีว่า
คำพูดของตนได้ผล จึงแอบได้ใจลึกๆ ไม่เสียแรงเปล่าที่อุตส่าห์
เข็นนางหญิงเฒ่าป่วยเกินเยียวยาคนนี้มาสร้างเรื่องพร้อมกับ
กับหรวนอันเจียง

ทว่าท่าทีของหรวนหึงจือราวกับคนใจไม่ไส้ระกำ ไม่
ย่หระเลยสักนิด

สีหน้าของนางนึ่งสงบ ริมฝีปากผลอิงเถาเม้มน้อยๆ มอง
ไปที่พวกนางด้วยท่าที่ไร้อารมณ์

เหมาซื้อหรือตาลง จากนั้นก็ใช้มือค้ำรถเข็นไม้ที่หญิงชรา
จ้าวหนึ่งอยู่ ก่อนจะกระแอมกระไอแล้วเอ่ยว่า “...เพราะฉะนั้น
หึงจือ อายุอานามเจ้าก็ไม่น้อยแล้ว เป็นคนครบครันเดียวกัน
จะเคียดแค้นกันด้วยเหตุใด! พวกเรามาครั้งนี้ก็ใช้ว่าจะอยากได้
ของอะไรจากเจ้า ท่านย่าของเจ้าก็คิดถึงเจ้าตลอด เอาเช่นนั้น

เย็นนี้เจ้ามากินข้าวที่บ้าน ถือว่าเรื่องราวทั้งหมดก็ให้เลิกแล้วต่อกันดีหรือไม่!”

เดิมทีคนในหมู่บ้านคิดว่าหมาชื่อจะเรียกร้องอะไรที่เกินเลย แต่เมื่อได้ยินว่าเพียงให้หรวนหมิงจื่อไปกินข้าวด้วยกัน ประกอบกับสภาพร่างกายไม่สมประกอบของหญิงชราจ้าว พวกเขาก็ใจอ่อน

อีกอย่างทุกคนต่างก็ยึดถือคำว่า ‘กตัญญู’ เหนือสิ่งอื่นใด หลังจากจะชะงักไป ทุกคนก็เริ่มช่วยหมาชื่อตักเตือนโน้มน้าวหรวนหมิงจื่อ “...ลองไปหน่อยดีหรือไม่”

มีเพียงเกาชื่อกับหลิวหฺรฺยเอ๋อร์เท่านั้นที่รู้เรื่องของ

หรวนหมิงจื่อมาตลอด พวกนางรู้ดีว่าความขัดแย้งระหว่าง

หรวนหมิงจื่อกับหญิงชราจ้าวนั้นไม่ใช่เรื่องที่หมาชื่อจะมาบอกให้เลิกแล้วต่อกันแล้วจะกลบเกลื่อนไปได้

เกาชื่อหนึ่งเงียบ มองท่าที่สงบนิ่งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นของหรวนหมิงจื่อ จากนั้นก็เรียก “หมิงจื่อ...”

เกาซื่ออยากจะบอกให้นางระวังตัว แต่ยามนั้นเอง
หรวนหมิงจื่อก็หันมากะพริบตาให้นางกับหลี่หฺรู่เอ๋อร์

หรวนหมิงจื่อทำได้แนบเนียนยิ่ง ทำให้เกาซื่อตกใจผะ

จากนั้นก็เห็นท่าทีของหรวนหมิงจื่ออ่อนโยนลง เอ๋ยเสียง
เบาโน้มเวลกับเหมาซื่อว่า “...แต่ก่อนท่านก็เคยพูดคำพูดดีๆ
เช่นนี้กับข้าหลายครั้งว่าให้ข้าไปใกล้ชิดกับพวกท่าน ทุกครั้ง
ข้าก็เชื่อท่าน คิดว่าพวกท่านกลับตัวกลับใจแล้ว แต่สุดท้ายเป็น
อย่างไรเล่า”

สีหน้าของเหมาซื่อกับหรวนอันเฉยแข็งค้างไป

มีเพียงหญิงชราจ้าวเท่านั้นที่ยังคงทำปากเบี้ยว เอ๋ยปาก
ก่นด่าเสียงไม่ชัดออกมา

หรวนหมิงจื่อไม่ได้ใส่ใจ นางยิ้มน้อยๆ “หวังว่าครั้งนี้จะ
เป็นครั้งสุดท้าย”

เหมาซื่อดีใจยกใหญ่ รีบเอ่ยขึ้นว่า “พูดอะไรของเจ้ากัน!
จะหลอกเจ้าได้อย่างไรกัน...” นางเอ๋ยคำหวานออกมายืดยาว
แล้วกำชับอีกหนว่า “ตอนเย็นเจ้าจะต้องมาให้ได้นะ อย่าลืม”

หรวนหมิงจื่อกำหนำลงพลางตอบรับกลับไป

เรื่องราวก็ผ่านไปเช่นนี้

เกาซือได้แต่เก็บอารมณ์ไว้ หลังจากส่งแขกกลับออกไปหมดแล้ว ก็รีบปิดประตูบ้าน

ส่วนหลิวหฺยเอ๋อร์กั๊ตอันจนเก็บคำพูดไว้ไม่อยู่ ครั้นเห็นวามารดาของนางปิดประตูแล้ว ก็รีบดึงแขนหรวนหมิงจื่อมาถามว่า “คีนี่ท่านจะไปจริง ๆ หรือ”

นางอ๊ตอันอยู่นาน จากนั้นก็โพล่งออกมาประโยคหนึ่งว่า “ข้าคิดว่าอาสะไกรรองของท่านไม่ใช่คนดี...” หลังเอ่ยจบยังหันไปมองตาเกาซืออย่างหวาดหวั่น

ถึงแม้แต่ไหนแต่ไรมาเกาซือจะไม่ได้สนใจคำพูดหรือการกระทำของนางมาก แต่การพูดจาใส่ไฟผู้อื่นเช่นนี้คงไม่ดีนัก

ผู้ใดจะรู้ว่าครั้งนี้เกาซือจะไม่ได้ใส่ใจสั่งสอนบุตรสาว นางดึงแขนหรวนหมิงจื่ออย่างกังวล “หมิงจื่อ ไม่ใช่ข้าจะนิพนธ์ว่าร้ายอะไรคนที่บ้านท่านย่าของเจ้า...” เงียบไปครู่หนึ่งคล้ายอยากจะพูดอะไรต่อ ทว่าเมื่อครุ่นนางเองก็เห็นว่าหรวนหมิงจื่อ

หันมากะพริบตาให้พวกนาง จึงรู้แล้วว่าในใจของเด็กสาวรู้ดีว่า จะจัดการอย่างไร แต่ต่อให้จะเก่งกาจเพียงใด ถึงอย่างไร

หรวนหมิงจื๊อก็คงยังเป็นเพียงเด็กสาวที่อายุสิบห้าเท่านั้น นางไม่อาจวางใจได้

หรวนหมิงจื๊อมองสองแม่ลูกที่มีท่าทีกังวล ทั้งสองดูเป็น ห่วงนางมาก จึงอดไม่ได้ที่จะหวั่นระอออกมา

ทำให้ทั้งสองมองหน้านางด้วยความประหลาดใจ

“ไม่เป็นไร” หรวนหมิงจื๊อกลั้นเข้า ในใจสัมผัสได้ถึง ความอบอุ่นที่มีคนคอยห่วงใย “ข้ารู้ว่าพวกเขาจะต้องมีเจตนาไม่ดีแน่ แต่วันนี้ข้าเพียงเฝ้าขึ้นต่อหน้าทุกคน สุดท้ายแล้วหากพวกเขา คิดจะทำอะไรไม่ดีอีก ต่อไปพวกเขาจะมาอ้างเรื่อง ‘กตัญญู’ ต่อ หน้าทุกคนไม่ได้แล้ว อย่าว่าแต่ข้าไม่ใส่ใจเลย ต่อให้เป็นคนใน หมู่บ้านก็ไม่มีทางยอมรับได้อีก ต่อไปหากพวกเขาจะเอาเรื่องนี้ มาพูดก็ไม่มีผู้ใดสนใจอีกแล้ว”

เกาซื่อไต้ยिनหรวนหมิงจื๊อพูดเช่นนี้ ก็อดถอนหายใจ ไม่ได้

พอหลี่วหฺรู่เอ๋อร์เห็นว่าหฺร่วนหมิงจื่อมีแผนการไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่ไหนแต่ไรมานางก็เชื่อใจหฺร่วนหมิงจื่อมาก จึงได้แต่ถอนหายใจและเผยรอยยิ้มออกมา “เฮ้อ ท่านคิดไว้แล้ว ก็ดี!”

หฺร่วนหมิงจื่อยิ้มอ่อน ก่อนผลักหลี่วหฺรู่เอ๋อร์เบา ๆ “ไปพักผ่อนในห้องเถอะ ข้ากับท่านอาจจะไปทำเนื้อกระต่ายหม่าล่าให้เสร็จ...อาหลี่วกับพี่เซิงจินจะกลับมาเมื่อใด”

หลี่วหฺรู่เอ๋อร์เงยหน้าดวงอาทิตย์ “น่าจะใกล้แล้ว ท่านพอกับท่านพี่ของข้าออกไปตั้งแต่สองวันก่อน ไปทำงานที่ภูเขาข้างๆ บอกว่าวันนี้ตอนเที่ยงน่าจะกลับมา”

พอพูดถึงตรงนี้ อันที่จริงหฺร่วนหมิงจื่อก็รู้สึกกลัดกลุ้มใจเล็กน้อย

ฝีมือของอาหลี่วกับหลี่วเซิงจินนั้นดียิ่ง ปกติแล้วหากพวกเขามีเวลาว่างก็จะแกะสลักตุ๊กตาไม้ตัวใหญ่ น้อยครั้งนักที่จะออกไปทำงานข้างนอก

จนกระทั่งเกาซือกลับครัวไปกับหฺร่วนหมิงจื่อ นางถึงค่อยเอ่ยว่า “...อันที่จริงก็เป็นเพราะบ้านคู่หมั้นพี่จินเซิงของเจ้า

นั่นแหละ พวกเขายากทำเครื่องใช้เล็กน้อย จะวานผู้อื่นก็ไม่ไว้ใจ ข้าจึงให้อาหลี่ว์กับพี่จินเชิงของเจ้าไปด้วยตนเอง”

หลี่ว์เชิงจินหมั้นหมายไปเมื่อปีก่อน แม่นางผู้นั้นเป็นคนมีความสามารถทำงานละเอียดรอบคอบ ครอบครัวยังเป็นคนดี ซื่อสัตย์ พวกเขาวางแผนว่าจะแต่งงานปีนี้ แต่บังเอิญว่าช่วงปลายปีท่านป้าของฝ่ายหญิงกลับเสียชีวิตก่อน

แม้การจากไปของท่านป้าจะไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการแต่งงาน แต่แม่นางผู้นั้นเป็นคนกตัญญูและรักท่านป้าของนางมาก จึงได้ขามเขามาพูดเรื่องนี้กับตระกูลหลี่ว์ด้วยตนเอง บอกว่านางยังไม่อยากออกเรือนขณะที่ยังไว้ทุกข์ให้ท่านป้าอยู่

ตระกูลหลี่ว์เองก็เป็นครอบครัวมีคุณธรรม พวกเขาก็ตัดสินใจเลื่อนงานแต่งงานออกไปอีกครั้งปีกว่า โดยกำหนดแต่งในเดือนเก้าปีนี้

เพื่อสิ่งนี้แล้ว เด็กสาวเองก็เป็นคนรู้ความ นางรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของตระกูลหลี่ว์ จึงเย็บเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ทุกคนคนละชุด นางตั้งใจปักทีละเข็ม ไขว้สุดที่ดีทนทาน ทั้งยังปักลวดลายต่างๆ อย่างประณีต แค่มองก็รู้ว่าใส่ใจยิ่ง

เกาซื่อเองก็รู้สึกพึงพอใจในตัวลูกสะใภ้ที่ยังไม่ได้แต่งเข้าบ้านคนนี้นิ่งนัก!

เกาซื่อที่กำลังง่วนอยู่ในครัวกับหรวนหมิงจื่อ ทำอาหารไปพลงเล่าเรื่องของเด็กสาวให้ฟังไปพลง ไม่นานก็จัดสำรับทั้งโต๊ะเสร็จ

ยามเที่ยงตรง หลี่ว์ต้าหนีวกับหลี่ว์เซิงจินก็กลับมาถึงบ้าน

เขาพับผ้าคาดไว้ในมือ เอ่ยเสียงดังกังวานพลงเปิดประตูว่า “ภรรยา ขอถ้วยเขียวต้มสักถ้วยหน่อย กระจายจะแยมอยู่แล้ว! และมีเรื่องต้องคุยกับเจ้าด้วย!”

บทที่ 558 ตระกูลจ้าวปล่อยข่าวลวง

ขณะนี้เกาซือกับหรวนหมิงจื่ออยู่ในบ้านพอดี

พอหลิ่วต้าหนิวตะโกนเรียกเสร็จ ก็เห็นหรวนหมิงจื่อหนึ่ง
อยู่ในบ้าน เขาตกใจผิงะ ร้องออกมาเสียงหนึ่ง

ส่วนเกาซือ พอได้ยินเสียงตะโกนเรียกของหลิ่วต้าหนิว
ก็รีบยิ้มพลาจตอบรับว่า “เกือบลืมนแล้ว ถั่วเขียวต้มยังแช่อยู่
ในบ่ออยู่เลย”

ในทุกวันยามเช้า นางจะตื่นขึ้นมาต้มถั่วเขียว จากนั้นก็
จะเอาไปแช่ไว้ในบ่อทั้งเช้า ยามเที่ยงที่อากาศร้อนจัด หากได้
ดื่มถั่วเขียวต้มเย็นๆ จะรู้สึกเย็นชื่นใจ

วันนี้มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย หากหลิ่วต้าหนิวไม่เรียก
นางก็เกือบลืมนไปแล้ว

เกาซือเดินไปข้างๆ บ่อ จากนั้นก็สาวถังไม้ขึ้นมา ในถัง
ไม่มีถั่วเขียวต้มแช่อยู่หม้อหนึ่ง นางใส่น้ำตาลทรายขาวลงไป
ในถั่วเขียวต้ม อาศัยความเย็นในบ่อแช่จนเย็นสดชื่น

หรวนหมิงจื่อช่วยเกาซือตักขึ้นมาสองสามถ้วย เกาซือยกไปให้หลี่ว์ต้าหนิวถ้วยหนึ่งด้วยตนเอง หลี่ว์ต้าหนิวก็มองหรวนหมิงจื่อด้วยสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย ก่อนจะซดถ้วยเขียวต้มจนหมดรวดเดียว แล้วกล่าวว่าสดชื่น

แม้เกาซือจะเห็นท่าที่แปลกประหลาดของหลี่ว์ต้าหนิว แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก นางยื่นถ้วยเขียวต้มอีกถ้วยหนึ่งให้หลี่ว์เซิงจินพาลงรับถ้วยเปล่าของหลี่ว์ต้าหนิวมาและเอ่ยถาม “...เอาอีกหรือไม่”

หลี่ว์ต้าหนิวส่งยิ้มให้ ก่อนจะเข็ดปากแล้วเอ่ยว่า “ไม่เอาแล้ว...”

เกาซือตอบรับ “อ้อ” หนึ่งคำ และถามอย่างใส่ใจว่า “แล้วที่นั่นราบรื่นดีหรือไม่ ผังบ้านหลานกงสบายดีหรือไม่”

หลานกงคือภรรยาที่ยังไม่ได้แต่งงานของหลี่ว์เซิงจิน

หลี่ว์ต้าหนิวตอบว่า “อ้อ เรียบร้อยดี ๆ ...”

เขาอดไม่ได้ที่จะหันไปมองหลี่ว์เซิงจิน

หลี่ว์เซิงจินหน้าแดงก่ำ ไม่พูดอะไร

ช่วงสองสามวันที่ผ่านมา แม่นางน้อยก็มาส่งอาหาร
ส่งเครื่องดื่มให้ทุกมื้อ ข้าฝีมือน้อยยังใช้ได้ก็ต่างหาก

คนชราอย่างเขาก็อลยได้ว่าสนาของบุตรชายไปด้วย!

เกาชื่อถามขึ้นอย่างประหลาดใจว่า “เมื่อครู่ท่านบอกว่า
จะพูดอะไรกับข้าหรือ”

หลิวต้าหวิวกระแอมไอ จากนั้นสายตาก็หยุดอยู่ที่

หรวนหมิงจื่อ

หลิวเซิงจินรีบกลับหลังไปปิดประตูลงกลอนทันที
ป้องกันไม่ให้คนบุ่มบ่ามเข้ามา

หรวนหมิงจื่อเห็นท่าที่เช่นนี้ของหลิวต้าหวิวแล้วก็รู้ได้
ในทันทีว่า เมื่อครู่ที่เขาบอกว่า ‘มีเรื่องจะพูด’ น่าจะเป็นเรื่องของ
นาง

หลายปีมานี้หากบอกว่าเกาชื่อคอยดูแลนางจุอาสะไ้
แท้ๆ หลิวต้าหวิวเองก็เปรียบเสมือนอาแท้ๆ เช่นกัน

หรวนหมิงจื่อจึงไม่เกรงใจอะไรหลิ่วต้าหนิว นางยิ้มแล้ว
เอ่ยว่า “อาหลิ่ว ท่านพูดออกมาเถอะ เรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

หลิ่วต้าหนิวยังมีท่าทีเกือเขิน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปมอง
ฟ้า “แดดแรงนัก พวกเราเข้าไปคุยในบ้านกันดีกว่า”

เดินเข้ามาในบ้านเป็นขบวน หลิ่วหฺยุเอ๋อร์ก๊วยกถั่วเขียว
ต้มขึ้นชดอย่างเอร็ดอร่อย พอเห็นท่าทีเขินอายของท่านพ่อนาง
แล้วก็ได้แต่เบะปาก “ท่านพ่อ พี่หมิงจื่อก็เหมือนกับหลานสาว
แท้ๆ ของท่านคนหนึ่ง มีอะไรที่พูดไม่ได้กันเชียว”

หรวนหมิงจื่อเองก็ยิ้มออกมา “ใช่เจ้าคะ อาหลิ่ว ท่าน
ก็เป็นเสมือนอาแท้ๆ ของข้า มีอะไรที่พูดไม่ได้หรือ”

หลิ่วต้าหนิวหน้าร้อนผ่าว จากนั้นก็ถ่มมือไปมาและ
กระแอมไอ “...คือ ถ้าอาพูดอะไรผิด เจ้าก็อย่าได้ถือสาเลยนะ”

หรวนหมิงจื่อพยักหน้า

เกาซือเองก็หัวเราะ แล้วเอ่ยขึ้นมาว่า “เร็วเข้า รีบพูดเร็ว”

“คือ...ข้าว่านะ หมิงจื่อเจ้าลองดู...” หลี่ว์ต้าหนิวครุ่นคิด เรื่องการใช้คำพูดอยู่นาน “ข้าว่าบุตรชายคนรองของตระกูลจ้าว ไม่ค่อยเหมาะกับเจ้า”

เดิมทีหลี่ว์ต้าหนิวเป็นคนโผงผาง ยากนักที่เขาจะหน้าแดงก่ำและพูดอ้อมค้อมเช่นนี้

เกาซื่อกับหลี่ว์หฺรู่ย์เอ๋อร์กลับฟังแล้วมีนงงไปหมด “บุตรชายคนรองตระกูลจ้าวอะไรกัน”

พอหรวนหมิงจื่อได้ยินคำว่า ‘จ้าว’ และยังได้ยิน

หลี่ว์ต้าหนิวเอ่ยว่า ‘ไม่เหมาะกับเจ้า’ นางเป็นคนฉลาด จึงพอจะเชื่อมโยงเรื่องราวอะไรบางอย่างได้ในทันที

นางเอ่ยขึ้นเรียบๆ ว่า “อาหลี่ว์ ท่านพูดอะไร ข้าไม่ค่อยเข้าใจ”

หลี่ว์ต้าหนิวผะไป เอ่ยว่า “ก็จ้าวเจียเฉวียนนั้น อย่างไร...ไม่ใช่เจ้าชอบเขา แล้วยามนี้กำลังจะแต่งงานกับเขา หรือหรือ” ช่วงขณะนั้น หลี่ว์ต้าหนิวก็มุ่นคิ้วและเอ่ยขึ้นอีกว่า

“หมิงจื่อ อย่าหาว่าอาปากมากเลย บุตรชายคนรองตระกูลจ้าวนี้ ไม่ใช่คนดีอะไรหรอก!”

พอพูดคำนี้ออกไป หลี่ว์ต้าหวนก็สบายใจขึ้นมาก

เดิมทีเขาคิดว่าครอบครัวของเขาพึ่งพาหรวนหมิงจื่อถึงได้มีกิจการอย่างทุกวันนี้ หากอยู่ในสถานะนี้ แล้วมาก้าวก้าวเรื่องแต่งงานของผู้อื่นก็ดูไม่ค่อยดีสักเท่าใด

หากเป็นผู้อื่นก็แล้วไป แต่นี้เป็นบุตรชายคนรองตระกูลจ้าว เขาเคยเห็นมากับตาว่าเจ้าเด็กนั้นเที่ยวหยอกเย้าแม่นางน้อยจนโดนคนตบหน้าไปฉาดใหญ่!

ด้วยเหตุนี้พอเมื่อวานเขาได้ยินเรื่องนี้ จึงอยากกลับมาบอกภรรยา ให้นางไปเตือนหรวนหมิงจื่อหน่อยว่าอย่าได้ถูกหลอก แต่คิดไม่ถึงว่าวันนี้หรวนหมิงจื่อจะกลับมาพอดีบังเอิญยิ่งนัก

ครั้นหรวนหมิงจื่อได้ยินคำพูดของหลี่ว์ต้าหวนแล้ว นางกลับนึกถึงเรื่องที่เธอซื้ออกับหรวนอันเฉิงมาที่บ้านก่อนหน้า

ถึงกับลงทุนเซ็นหญิงชราจ้าวมาด้วย ไข่เรื่องไม่ได้รับ
ของขวัญมาเป็นข้ออ้างในการไวยวาย แต่ตอนหลังกลับไม่ได้พูด
ถึงเรื่องของขวัญอะไร บอกเพียงว่าให้นางไปกินข้าวเย็นที่บ้าน
เท่านั้น

เดิมทีเรื่องนี้ก็ไม่ชอบมาพากลอยู่แล้ว...

นางยังมีสีหน้าเช่นเดิม แต่กลับเอ่ยถามอย่างลำบากใจ
ระคนฉงน “...อาหลิวิได้ยินเรื่องนี้มาจากที่ใดหรือเจ้าคะ ตัวข้า
เองยังไม่รู้ด้วยซ้ำ”

หลิวิตำหนิชะงัก อ้าปากค้าง

เกาชื่อเองก็ร้อนใจ รีบเดินเข้าไปกระทู้แขนของหลิวิ-
ตำหนิอย่างพอเหมาะ แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ท่านไปได้ยินมาจากที่ใด
กัน ก่อนหน้านี้ตระกูลจ้าวเป็นเพียงคางคกอยากกินเนื้อหงส์ฟ้า
ถูกหมีจื้อปฎิเสธไปแล้ว ยามนี้ยังมาปล่อยข่าวว่าหมีจื้อชอบ
พอเขา จะคุยเรื่องแต่งงานอีกหรื นี่ไม่ใช่สนใจทำลายชื่อเสียงของ
ผู้อื่นหรือไร!”

พอเกาชื่อพูดเช่นนั้น หลิวิตำหนิจึงได้สติโดยพลัน ลูกขึ้น
พรวดตบโต๊ะฉาดใหญ่ด้วยสีหน้าโมโห หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง

ไม่หยุด “...ยามที่ข้าทำงานอยู่ ได้ยินคนตระกุกจ้าวพูดกับคนในหมู่บ้าน ข้ายังพูดจาเป็นตุเป็นตะอีก!...ไม่ได้การแล้ว ข้าจะต้องไปหาเขา! ข้าจะไปทูปตีคนสารเลวนั้นให้รู้แล้วรื้อด!”

“อาหลี่ว ไม่จำเป็นหรอกเจ้าค่ะ!” หรวนหมิงจือรีบเอ่ยห้ามหลี่วตำหนิ นางหัวเราะเอ่ยว่า “ให้พวกเขาพูดไปเถอะ หากเรื่องไม่เป็นเช่นนั้น ถึงยามนั้นพวกเขาก็ขายหน้ากันไปเอง”

เกาซือเองก็โมโหจนทนไม่ไหวเช่นกัน “หมิงจือ ข้าว่าตระกุกจ้าวนะ พอเห็นว่าบ้านท่านปู่กับท่านย่าของเจ้าไม่ออกหน้าแทนเจ้า จึงกล้าเหิมเกริมถึงเพียงนี้! คนนอกจะมีผู้ใดที่กล้าปล่อยข่าวลือเหล่านี้ ไม่กลัวว่าจะถูกหญิงสาวบ้านอื่นตัดขาให้ขาดหรือไรกัน”

พูดไปพูดมา จู่ๆ เกาซือก็รู้สึกเสียใจยิ่ง

หลี่วหฺรู่ยเออร์โมโหจนตะโกนโพล่งออกไปว่า “พวกเราคือครอบครัวของหมิงจือ ไปๆ ท่านพี่ พวกเราเอาเสียมเหลักพวกนี้ ไปจัดการตัดขาพวกสารเลวที่ปล่อยข่าวกัน!”

หรวนหมิงจือรีบห้ามหลิวหฺยุเออร์ด้วยสีหน้าจะหัวเราะ
ก็ไม่ใช้จะร้องไห้ก็ไม่เชิง “หฺยุเออร์ ไม่เป็นไร เจ้าอย่าได้ร้อนใจ
ไปเลย”

เกาซือโมโหจนดวงตาแดงก่ำ “หมิงจือ นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ
นะ”

“ท่านอาสะไ้ ไม่เป็นไรจริงๆ เจ้าค่ะ” หรวนหมิงจือเอ่ย
ขึ้นอย่างไม่รีบร้อนต่อว่า “พวกเขาคงไม่ได้ตั้งใจแค่จะปล่อยข่าว
ลือพวกนี้แล้วไม่ดำเนินการขั้นต่อไปหรือกเจ้าค่ะ รอจนพวกเขา
เริ่มขั้นต่อไปแล้ว ข้าค่อยถือโอกาสเอาคืนพวกเขาทีเดียว
ถึงยามนั้นทุกคนก็จะได้รับรู้ ว่าพวกเขาปล่อยข่าวลือออกไปซึ่ง
ชั่วทั้งที่ยังไม่ได้รับการยอมรับจากฝ่ายหญิง...ต่อไป หากผู้ใดรัก
ลูกสาวก็คงไม่คิดจะให้่างกรายแต่งเข้าบ้านตระกูลนี้หรือกเจ้า
ค่ะ”

เกาซือคิดตามคำพูดของหรวนหมิงจือ เป็นเช่นนั้นจริงๆ
นางถึงได้รู้สึกหายใจคล่องขึ้น

ส่วนเรื่องที่หรวนหมิงจือจะสามารถเอาคืนได้หรือไม่นั้น
เกาซือไม่สงสัยอยู่แล้ว

บทที่ 559 แยกตัวออกไป

พอพูดถึงเรื่องนี้จบ คนตระกูลหลิวที่เป็นห่วงห้วนหึงจื่อ ก็คลายความกังวลลงในที่สุด

ความกระวนกระวายใจของหลิวต้าหนิวที่มีมาตลอดทาง ก็ผ่อนคลายลงไม่น้อย เขาเอ่ยอย่างมีความสุขว่า “มือกลางวันของพวกเราวันนี้ก็พลอยได้วาสนาจากหึงจื่อไปด้วย ถึงได้กินอาหารอร่อยๆ เช่นนี้”

ตอนนี้เป็นฤดูร้อน ประกอบกับอาหารที่ทำส่วนใหญ่ ก็เป็นอาหารที่กินได้ทั้งแบบร้อนและเย็น ถึงแม้อาหารที่อยู่บนโต๊ะจะซดลงแล้ว แต่ทุกคนก็ยังกินอย่างเอร็ดอร่อย หลิวต้าหนิวกับ หลิวเซิงจินที่เพิ่งทำงานกลับมาต่างตักข้าวกินไปหลายถ้วย

ครอบครัวชาวนาส่วนใหญ่ไม่ได้มีกฎเรื่องห้ามพูดเวลา กิน ห้ามคุยเวลาจะเข้านอน พวกเขาให้ความสำคัญกับความสุขในครอบครัวมากกว่า บนโต๊ะอาหาร หลิวต้าหนิวเล่าเรื่องตลกที่เขาเจอตลอดสองวันที่ไปทำงานด้านนอกให้ฟัง ส่วนหลิวหฺรู่-เอ๋อร์กี้เล่าเรื่องใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านอย่างเจี๊ยงแจ้ว

พอพูดไปพูดมา จู่ๆ นางก็คิดอะไรออกพลางตบศีรษะตนเอง “อ๊ะ เกือบลืมไปแล้ว!”

นางวางตะเกียบลง และรีบวิ่งเข้าไปในห้องของตนเอง

หลี่ว่หฺรู่ยเอ๋อร์เป็นเช่นนี้บ่อยครั้ง นางคิดเร็วทำเร็ว ไม่ใช่เพิ่งเป็นเช่นนี้ ทุกคนต่างเคยชินกับนิสัยเช่นนี้ของนางไปแล้ว

มีเพียงเกาซื่อที่กลัดกลุ้ม “จะแต่งงานออกเรือนอยู่แล้วยังกระโดดกระเดกเช่นนี้...”

หฺร่วนหมิงจื่อหนึ่งไปครุ่นหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจถามขึ้นว่า “หมั่นหมายให้หฺรู่ยเอ๋อร์ยามนี้ จะเร็วเกินไปหรือไม่เจ้าคะ”

“ก็แค่ค่อยๆ กันก่อน หากตกลงปลงใจแล้วก็รอไปอีกสองสามปีค่อยให้หฺรู่ยเอ๋อร์แต่งออกไป” เกาซื่อเอ๋อยกับหฺร่วนหมิงจื่อพลางถอนหายใจ “เจ้าเด็กหฺรู่ยเอ๋อร์คนนี้ ตัวเล็กแต่ใจใหญ่ ข้าถามว่านางรู้สึกอย่างไรก็ไม่ยอมบอก ที่ข้าให้นางดูตัวก็ใช้ว่าข้าจะตัดสินใจด้วยได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องให้นางยินยอมด้วยถึงจะดี”

หรวนหมิงจื่อคิดถึงเรื่องที่หลิวหฺยุเออร์เคยพูดกับนาง ก่อนหน้านี้ เรื่องที่นางเกือบโดนสุนัขกัดแล้วชายผู้นั้น ช่วยนางไว้

นางเอ๋ยเสียงเบาว่า “ท่านอารอดูก่อนดีหรือไม่เจ้าคะ อันที่จริงหฺยุเออร์ก็ยังเด็ก นางเองก็ไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตนเองรู้สึกอย่างไร”

เกาซือก็คิดเช่นนั้น

หลิวหฺยุเออร์ในยามนี้ชอบกล่องผ้าแพรสีดำกล่องหนึ่ง มา นางรีบวิ่งเหยาะเข้ามาดำเนินใน

“เกือบลืมนะนี่ไปแล้ว!” นางแลบลิ้น วางกล่องผ้าแพรบน โต๊ะกินข้าวแล้วเดินไปทางผู้เป็นมารดา จากนั้นก็หันไปส่ง สัญญาณให้หรวนหมิงจื่อ ทำหน้าที่ประหนึ่งขอขมา “เหะๆ ข้าม่แต่สนใจขนมกล่องนั้น ของสิ่งนี้ที่พี่หมิงจื่อให้มา ข้าเกือบ ลืมเอาให้ท่านแม่ดูแล้ว”

หลิวหฺยุเออร์ยังจำสิ่งที่หรวนหมิงจื่อพูดก่อนหน้านี้ ได้บอกว่าของสิ่งนี้เป็นของที่ให้นางกับท่านแม่

ยามนี้จึงยื่นกล่องผ้าแพรนั้นให้เกาซื่อเปิดดู

หรวนหมิงจื่ออดหัวเราะไม่ได้ เกาซื่อใช้ผ้าที่อยู่ด้านข้างเช็ดมือ ไม่ได้พูดอะไรมากความ จากนั้นก็เปิดกล่องผ้าแพรกลางโต๊ะออก

พอเปิดออก หลี่ว่หฺรู่เอ๋อร์ก็ร้องด้วยความประหลาดใจ

ด้านในเป็นหวีซี่ผึ้งเพทายเม็ดเล็ก ยังมีปิ่นปักผมทองเป็นฐาน ที่ฐานมีกลีบดอกเหมยและมีเพทายฝังอยู่ตรงกลาง

หวีซี่นั้นทำออกมาได้ประณีตน่ารัก เพียงดูก็รู้แล้วว่าเป็นของที่มีมอบให้หลี่ว่หฺรู่เอ๋อร์ ให้นางปักบนมวยผมเล็กๆ ส่วนปิ่นปักผมนั้น เห็นได้ชัดว่าเป็นของเกาซื่อ

เกาซื่อกับหลี่ว่หฺรู่เอ๋อร์ต่างร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ

หวีซี่กับปิ่นปักผมลักษณะเช่นนี้ พวกนางไม่เคยเห็นมาก่อน

หรวนหมิงจื่อแนะนำด้วยรอยยิ้มว่า “นี่เป็นเครื่องประดับแบบใหม่ที่ข้าวางแผนจะวางขาย ส่วนอัญมณีที่ฝังอยู่ด้านบน

เรียกว่าเพทาย จะส่องแสงเป็นประกายเวลากลางวันแต่เพราะเพิ่งเริ่มชุดแร่ ประกอบกับการเจียรไนทำให้เสียไปมากพอสมควร อัตราการผลิตจึงถือว่าไม่มาก ยามนี้ยังอยู่ในขั้นทดลอง”

หลิวหฺยุเอ๋อร์หยิบหรีที่เล็ก ๆ นั้นขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น พอปักบนมวยผมของตนเองแล้วก็รีบลุกจากที่นั่ง ไปหากระจกทองเหลืองมาส่องหน้าอย่างมีความสุข

ไม่นานก็วิ่งมาหมุนตัวต่อหน้าพ่อและพี่ชายของตนเอง พลังถามว่า “งามหรือไม่”

หลิวต้าหฺวินพยักหน้าและหัวเราะอย่างจำใจ “บุตรสาวข้างามที่สุด!”

หลิวเซิงจินที่ไม่ค่อยชอบพูดก็พยักหน้าชมว่า “สวย”

ยกยอจนหลิวหฺยุเอ๋อร์พอใจ พอเห็นว่าท่านแม่ของนาง ยกปิ่นปักผมนั้นขึ้นมาชมซ้ำที่ขวาที่ นางก็รีบเข้าไปเอ่ยว่า “ท่านแม่ ข้าปักให้ท่านเอง!”

เกาซือปล่อยให้หลิวหฺยุเอ๋อร์ช่วยนางปักปิ่นปักผม เพทายลงบนศีรษะ

หลี่ว่หฺรู่ยเอ๋อร์ยกกระจกทองเหลืองขึ้นมาอย่างขันแข็ง
ให้มารตามองเงาในกระจก “ท่านแม่ ดูสิ ะยิบระยับมาก”

เกาซือยกมือขึ้นลูบปิ่นปักผม เห็นปิ่นสะท้อนแสง
เป็นประกายวิบวับ ก็อดยิ้มไม่ได้ “งามยิ่ง!”

หลี่ว่หฺรู่ยเอ๋อร์เริ่มรู้สึกเสียใจ “ไฉ่หย่า ข้าไม่ควรคิดถึง
แต่ขนมกล่องนั้นเลย ควรจะเปิดตูตั้งนานแล้ว!”

นางเข้าไปพะเน้าพะนอหรวนหมิงจื่อ “พี่หมิงจื่อ รอท่าน
ผลิตได้มากเมื่อใด เก็บไว้ให้ข้าสักอันสิ ข้าจะเอาเงินค่าขนมไป
ซื้อกับท่าน”

“ข้าขาดเงินค่าขนมจำนวนเล็กน้อยของเจ้าหรือ
” หรวนหมิงจื่อบีบแก้มของนาง ยิ้มและเอ่ยว่า “รอเจ้าแต่งงาน
เมื่อใด ข้าจะให้เจ้าครบชุดเลย”

ไม่รู้ว่าหลี่ว่หฺรู่ยเอ๋อร์คิดอะไรอยู่ ใบหน้าจึงแดงก่ำ
กระต๊อบทำเสียงดัง “ไม่สนใจท่านแล้ว”

จากนั้นก็รีบวิ่งไปอีกด้านหนึ่ง ค่อยๆ ดึงหวีช้อออกมา
อย่างระมัดระวัง แล้วเก็บไว้ในกล่องผ้าแพรดังเดิม

หลิวหุ้ยเออร์อายุน้อย มองมูลค่าของเครื่องประดับ
ชิ้นนี้ไม่ออก แต่เกาซื่อกลับดูออกว่าอัญมณีที่เรียกว่า
‘เพทาย’ นี้ ไม่ใช่ของธรรมดา หากใช้ก็คงผลิตได้จำนวนมากไป
แล้ว...

เกาซื่อขมวดคิ้วแน่นอย่างไม่รู้ตัว ถือโอกาสขณะที่เก็บ
ถ้วยชาหลังกินข้าวเสร็จ ลากตัวห้วนหมิงจื่อไปที่มุม ก่อนจะ
เอ่ยเสียงเบาว่า “หมิงจื่อ กิจการเครื่องประดับนี้...เจ้าจะเอาไป
ขายรวมในฉีชีถิงหรือไม่”

ผ่านไปครู่หนึ่ง นางเหม่ปากและเอ่ยเบาๆ ว่า
“เจ้าแยกตัวออกไปดีหรือไม่”

ในมือของเกาซื่อมีหุ่นส่วนปั้นผลที่ห้วนหมิงจื่อเคยให้ไว้
พอถือสิ่งนี้ไว้ อันที่จริงนางก็รู้สึกไม่สบายใจมาโดยตลอด
ปกตินางเพียงแค่คอยกวาดชั้นให้พ่อลูกตระกูลหลิวแกะสลักไม้
ออกมาก็เท่านั้น

ในใจนาง รู้สึกว่าครอบครัวของนางเอาเปรียบ
ห้วนหมิงจื่อเหลือเกิน

หากเครื่องประดับเพทายนี้ขายรวมอยู่ในชีวี่ถึงอีก
นางแทบจะไม่กล้าคิดถึงรายได้ในอนาคต

ในความคิดสมณะของเกาซื่อ เงินนี้เดิมทีก็ไม่ควรเป็น
ของพวกนาง หากรับมาก็คงจะอายุสั้น

พอหรวนหมิงจื่อได้ยินคำแนะนำที่ให้นาง ‘แยกตัว
ออกไป’ ก็รู้ได้ทันทีว่าในใจของเกาซื่อคิดอะไรอยู่ นางกุมมือของ
เกาซื่อไว้ ยิ้มแล้วเอ่ยอย่างตรงไปตรงมาว่า “อิม ท่านอาสะไภ่
วางใจเถอะ ข้าเองก็กำลังคิดเรื่องนี้อยู่เช่นกัน”

เกาซื่อรู้สึกดีขึ้นมา

หลังจากกินอาหารเที่ยงมีโอหะ ญี่ที่ตระกูลหลี่
หรวนหมิงจื่อก็ปฏิเสธคำเชิญของหลี่หฺรู่เอ๋อร์ที่จะให้นางไป
นอนกลางวันด้วยกัน แล้วรีบกลับบ้านตนเองไป

ไม่ใช่เรื่องอะไร แต่หลี่หฺรู่เอ๋อร์จอมตะกละผู้
ชอบนอนกัดฟัน

กระทบผู้อื่นเกินไป

ประกอบกับเป็นเพราะหลี่วี่หฺยุ่เอ๋อร์กำลังตื่นเต้นกับ
เครื่องประดับเพทาย แค่คิดก็รู้แล้วว่านางจะต้องจับนางมาถาม
โน่นถามนี่แน่นอน

หฺร่วนหมิงจื่อยุ่งมาทั้งเช้า คิดว่ายามเที่ยงจะพักผ่อน
สักหน่อย ยามเย็นยังต้องไปเก็บสมุนไพรบนภูเขาอีก

คืนนี้ ไม่แน่ว่าอาจจะมีสงครามครั้งใหญ่ก็เป็นได้

หมู่บ้านชนบทยามบ่ายนั้น เงียบสงัดจนนึกว่าผู้คน
ถูกผ้าคลุมเอาไว้

หฺร่วนหมิงจื่อนอนหลับอย่างเต็มอิ่ม

จนถึงประมาณยามเชิ¹ นางถึงลุกขึ้นจากที่นอน
แล้วบิดขี้เกียจ ล้างหน้าล้างตา ถูตะกร้าและหยิบลูกศรหนึ่งถุง
ใส่ในย่ามคาดเอว ก่อนจะลงกลอนประตูใหญ่และเดินออกไป

หน้าไม้ที่นางผูกไว้ที่แขนก่อนหน้านี้ ระหว่างทางไป
ลงหยา บังเอิญพบชายชราท่านหนึ่ง ชายชราท่านนั้นเห็นว่า
โครงสร้างของหน้าไม้¹นี้แตกต่างจากหน้าไม้ทั่วไป รู้สึกสนใจเป็น

¹ ยามเชิ คือ ช่วงเวลา 15.00-17.00

อย่างมาก จึงรีบลากหรวนหมิงจื่อไปถามพลางขอยืมหน้าไม้ไป
วิเคราะห์โครงสร้าง

สุดท้ายเพื่อเป็นการขอบคุณ เขาจึงช่วยดัดแปลงหน้าไม้
ของหรวนหมิงจื่ออันนี้ให้เล็กกะทัดรัดและประณีตยิ่งขึ้น ทำให้
ในวันปกตินางสามารถซ่อนไว้ในแขนเสื้อได้ ดูจากภายนอกแล้ว
ไม่มีอะไรผิดปกติ สามารถใช้เป็นอาวุธป้องกันตัวได้

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หากจะต้องออกไปข้างนอก ก็ไม่เคย
ปล่อยให้หน้าไม้นี้ห่างกาย

ต้องขอบคุณการดัดแปลงครั้งนี้ เพราะหลังจากนั้น
ได้ช่วยชีวิตหรวนหมิงจื่อหลายต่อหลายครั้ง

ต่อมายามที่หรวนหมิงจื่อเดินทางกลับ นางคิดอยากจะ
ตามหาชายชราท่านนั้นเพื่อให้ของขวัญเป็นการขอบคุณ
แต่สุดท้ายก็พบว่าชายชราท่านนั้นได้จากไปนานแล้ว

หรวนหมิงจื่อเสียดายมาก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ติดนิสัยพกลูกศรติดตัวไว้ใน
กระเป๋าคาดเอวก่อนออกจากบ้านนั้นทุกครั้ง

บทที่ 560 แม่ไก่

หรวนหมิงจื่อใส่หมวกฟางสาน ถือตะกร้าเดินเข้าไปในภูเขา

เนื่องจากมีต้นไม้อ้อยบังแดด อากาศข้างลำธารบนภูเขา
ยามบ่ายในช่วงฤดูร้อนจึงเย็นสบายกว่าความเป็นจริงมาก
สมุนไพรที่หรวนหมิงจื่อต้องการในยามนี้ ส่วนใหญ่เป็นสมุนไพร
ที่เติบโตในพื้นที่ที่มีหญ้าหนาทึบ นางเก็บสมุนไพรไปตลอดทาง
แต่กระนั้นก็แทบจะไม่มีเหงื่อเลย

พอหรวนหมิงจื่อเก็บได้มาพอสมควรแล้ว นางก็ถอน
หายใจเบาๆ ออกมา

ตลอดครึ่งปีที่นางอยู่ข้างนอก นางได้เรียนรู้จากสี่เทียนดี
หลายอย่าง

การเรียนรู้ที่สำคัญที่สุด คือการผสมยาผงที่มี
ประสิทธิภาพในแต่ละประเภท

หรวนหมิงจือเป็นคนหัวดี หลายครั้งที่สี่เทียนตีฟุตบอลแค่ครั้งเดียว นางก็สามารถจำได้แล้ว ยามที่ฟุตบอลทวนก็สามารถฟุตบอลออกมาได้ไม่ขาดตกแม้แต่คำเดียว

คราแรกสี่เทียนตีไม่เชื่อว่าจะมีคนเช่นนี้อยู่ เขาจึงลองเอ่ยส่วนผสมของผงยาออกมายาวเหยียด แม้แต่ส่วนผสมของผงแก้คันที่ค่อนข้างเฉพาะทางก็เอ่ยออกมาด้วย กล่าวจบก็รอ

หรวนหมิงจือฟุตบอลทวนให้เขาฟังอีกครั้ง หรวนหมิงจือเองก็ไม่ได้รอช้า นางทวนคำฟุตบอลที่สี่เทียนตีฟุตบอลเมื่อครู่ทั้งหมดด้วยสีหน้าราบเรียบ พอฟุตบอลจบยังหันไปมองสี่เทียนตีฟลางถามด้วยท่าที่จริงใจว่า ‘มีตกหล่นหรือไม่เจ้าคะ’

สี่เทียนตี...

ตกหรือไม่ตกไม่ต้องฟุตบอลถึง แต่เขาโมโหจะตายแล้ว

สวรรค์ลำเอียงรักสองพี่น้องคุณนี่มากเกินไปหรือไม่

คนน้องเป็นผู้มีทักษะการเรียนรู้ที่ดี ก็ทำให้เขาหงุดหงิดและอิจฉาจะแย่ ส่วนคนพี่เป็นคนเฉลียวฉลาด เขาเองก็รู้มาโดยตลอด

แต่เขากลับคิดไม่ถึงว่า ‘คนพี’ ผู้นี้ จะมีความจำดีเลิศ
เพียงนี้

จะต้องรู้ก่อนว่าการผสมยาที่น่าเบื่อจำเจนั้น เมื่อครูที่เขา
เอ่ยทีเดียวเป็นสิบอย่าง แต่นางสามารถทวนซ้ำได้ทั้งหมด
กระทั่งตัวเลขก็ไม่เว้น

นาโมโหทั้งพีทั้งน้องนุก

...

พอหรวนหมิงจื่อเก็บสมุนไพรที่ต้องการเสร็จหมดแล้ว
ก็หยิบตะกร้าที่เต็มไปด้วยสมุนไพรแล้วเดินเลียบลำธารในภูเขา
ไป

เดินไปเรื่อย ๆ ทันใดนั้นก็เห็นเงาของสัตว์ตัวน้อยแวบ
ผ่านไป หรวนหมิงจื่อหยุดฝีเท้าไปชั่วขณะ แล้วเผลอนึกถึง
เรื่องราวในอดีตเรื่องหนึ่ง

เมื่อปีนั้น นางก็เคยวิ่งไล่ตามเงาของสัตว์ป่าที่วิ่งเร็ว
เช่นนี้เข้าไปในภูเขาลึก จนถึงแม่น้ำที่มีโขดหินโสโครก

ปรากฏว่าพบกับคนบาดเจ็บผู้นั้น...

พอนึกถึงตรงนี้ หรวนหมิงจื่อก็เบะปากด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์

จะว่าไป ตลอดครึ่งปีมานี้นางยุ่งมากจนไม่มีเวลาคิดถึง
อาเจียวไปช่วงหนึ่ง

เจ้าคนนั้นที่ไม่ค่อยพูด แต่กลับทำให้นางรู้สึกปลอดภัย
อย่างบอกไม่ถูก แต่ยามนี้กลายเป็นเพียงคนคนหนึ่งที่เคยผ่าน
เข้ามาในชีวิตเท่านั้น

แต่นางก็คิดได้ ไม่จมอยู่กับความรู้สึกเหล่านั้น

หรวนหมิงจื่อกำตะกร้าที่อยู่ในมือแน่น ไม่ได้ไล่ตามสัตว์
ป่าอย่างไม่ยอมลดละเหมือนเมื่อก่อนอีก รีบลงจากภูเขาทันที

พอมาถึงด้านล่างภูเขา ยามนี้ดวงอาทิตย์เพิ่งคล้อยกำลัง
ตกดิน ก็เห็นเงาคนผู้หนึ่งวนเวียนอยู่หน้าประตูบ้านที่ลงกลอน
แน่นของนาง

แม้จะเห็นเพียงเงา แต่หรวนหมิงจื่อก็จำได้ดีว่านั่นคือ
เหมาซือ

นางเลิกคิ้ว แล้วเรียกอาสะไกรรองโดยสีหน้าที่เรียบเฉย

เหมาซื้อหั่นกลับมาทันที ใบหน้าจากเดิมที่ร้อนใจ
พอเห็นหรวนหมิงจื่อก็เปลี่ยนเป็นดีใจที่ดูโล่งเล็กน้อย

“ไ้อ้หยา! หมิงจื่อ! เจ้าไปที่ใดมา!” เหมาซื้อรีบเข้ามารับ
ถามด้วยน้ำเสียงสนิทสนมประหนึ่งว่านางกับหรวนหมิงจื่อเป็น
อาสะใภ้กับหลานที่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นมากอย่างไรอย่าง
นั้น

หรวนหมิงจื่อถอยหลังก้าวหนึ่งหลบมือของเหมาซื้อ
ที่กำลังจะมาโดนตัวนาง

นางยกตะกร้าขึ้นมา ทำท่าห้ามเหมาซื้อ “อาสะใภ้รื่อง
มีอะไรหรือ”

เหมาซื้อมองสมุนไพรในตะกร้านั้นด้วยสายตาฉุนเฉียว

ก็แค่หญ้าแห้งๆ จะหวงอะไรนักหนา!

แต่ปากยังคงแสร้งทำเป็นสนิทสนม “เจ้าลืมแล้วหรือ
ท่านปู่กับท่านย่าของเจ้าเรียกไปกินข้าวที่บ้านคีนี่”

นางแผดเสียงดัง คล้ายอยากให้คนรอบข้างได้ยินเรื่องนี้

หรวนหมิงจื้อยิ้ม ใบหน้ามองไม่เห็นถึงความห่างเหินเลย
แม้แต่น้อยเช่นกัน “อาสะไ้ก็น้ำใจงามยิ่ง ข้าเพิ่งกลับจากเขา
ขอข้าเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในบ้านก่อน อาสะไ้รองกลับไป
พักผ่อนก่อนเกิด”

นางกล่าวแล้วเดินอ้อมเหมาซื้อไปทางหน้าประตูใหญ่

แต่เหมาซื้อกลับเดินตามหรวนหมิงจื้อ ขมวดคิ้วอย่างไม่
พอใจเท่าใดนัก ทำท่าเหมือนมีอะไรจะพูดอีก

หรวนหมิงจื้อหยุดฝีเท้า หันกลับมามองเหมาซื้อ
แสงอาทิตย์ยามเย็นสาดส่องกระทบใบหน้าของนาง เผยให้เห็น
รอยยิ้มที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “นี่อาสะไ้รองกลัวข้าหนีหรือ”

คำพูดนี้แทงใจดำเหมาซื้อเข้าพอดิ

ใบหน้าเหมาซื้อเปลี่ยนสีโดยพลัน แต่บนใบหน้าที่กลับ
ยังฝืนยิ้ม “...หมิงจื้อ พูดอะไรกันเล่า”

หรวนหมิงจื้อกลับยิ้มอ่อนโยน คล้ายเมื่อครั้งเป็นเพียง
วาจาล้อเล่นเท่านั้น “ข้าเพียงล้ออาสะไ้เล่นเท่านั้น”

ทุกการกระทำของหรวนหมิงจื่อ ทำให้เหมาซือตกใจจนเหงื่อผุดเต็มหน้าผาก ยามนี้นางแทบไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไรต่อจิ้งรีบหัวเราะแห้งๆ แล้วเอ่ยว่า “...เจ้าเติกนี่ ข้าเพียงกลัวว่าเจ้าจะเปลี่ยนใจทีหลัง ท่านปู่กับท่านย่าของเจ้าอายุมากแล้ว พวกเขายากจะคุยดีๆ กับเจ้ามานานแล้ว แต่หลายปีมานี้ เจ้าก็ดื้อรั้นเหลือเกิน...”

คำพูดท่ายๆ นางจงใจเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น ยามนี้เป็นช่วงเวลาที่ชาวบ้านต่างกลับมาจากการทำงาน คนในหมู่บ้านไม่น้อยที่ได้ยินคำพูดของเหมาซือ

หรวนหมิงจื่อไม่ยากฟังคำพูดเหล่านี้ นางยิ้มและหันกลับไปเปิดประตูใหญ่โดยไม่ได้เอ่ยเรียกเหมาซือเข้าไป

เหมาซือยืนก้มเขิน ตัวแข็งที่อยู่ว่างๆ เดิม อยากตามเข้าไป แต่ก็เกรงว่าหรวนหมิงจื่อจะทำเหมือนเมื่อครั้ง ที่จู่ๆ ก็ถามอะไรแปลกๆ

หากตามติดเกินไปและทำให้หรวนหมิงจื่อสงสัยก็คงไม่ดี

ในขณะที่เหมาซือกำลังลังเลว่าจะเข้าไปดีหรือไม่

หรวนหมิงจื๋อก็ออกมาพอดี ในมือยังถือไก่ที่เดินไปมาตัวหนึ่ง

คนในหมู่บ้านมองมาด้วยความสงสัย

หรวนหมิงจื๋อยิ้ม จีบปีกของแม่ไก่แล้วยื่นให้หมาชื่อแม่ว่าไม่ได้ตั้งใจแฉดเสียงให้ดังขึ้น แต่ก็ไม่ถือว่าเบา “ท่านปู่ท่านย่าคิดได้แล้ว จึงเรียกข้าไปกินข้าว ข้ารู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนักหลายปีที่ผ่านมา ถึงแม้ท่านปู่กับท่านย่าจะทำเรื่องไม่ค่อยดีต่อข้า แต่ข้าคิดไปคิดมา อาสะไกรร้องพูดถูก อย่างไรก็ตามก็เป็นคนบ้านเดียวกัน ไก่นี้อาสะไกรร้องเอากลับไปทำอาหารเพิ่มให้ท่านปู่ท่านย่า ข้าล้างหน้าแปรงฟันครู่หนึ่ง เปลี่ยนเสื้อแล้วจะรีบตามไปเจ้าคะ”

หมาชื่อจู่จู่ ในมือมีแม่ไก่ตัวอ้วนตัวหนึ่งยังมีนั่งอยู่เล็กน้อย

แม่ไก่ที่กำลังเดินทำให้นางได้สติ รีบจับไก่ไว้แน่น ยามนั้นเองก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้

ดูท่านางเด็กหรรณหมีงจื้อนั้นจะเชื่อคำพูดของนางจริงๆ
มิเช่นนั้นด้วยอุปนิสัยจุกจิกน่ารำคาญนั้น จะยอมยกแม่ไก่ให้นาง
ได้อย่างไร

เหมาะซื้อกลบความดีใจบ่นไบหน้าไม่มิด และไม่ได้
พยายามตามหรรณหมีงจื้อเข้าไปในบ้านอีก ไบหน้าเปี่ยมไปด้วย
รอยยิ้ม “ได้ๆๆ เจ้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถิด ข้าจะเอาไก่ตัวนี้
กลับไปก่อน”

กล่าวจบก็จับปีกของแม่ไก่ตัวนั้นอย่างเบิกบานใจ
แล้วเดินตัวลอยกลับไป

ชาวบ้านที่ได้เห็น ต่างชื่นชมไม่หยุด

เรื่องที่ตระกูลหรรณเคยทำกับหรรณหมีงจื้อในอดีตนั้น
บนโลกใบนี้กำแพงมีหูประตูดมีช่อง คนในหมู่บ้านต่างก็รู้เรื่องนี้
ไม่มากนักน้อย

ดูจากสถานการณ์เช่นนี้ หรรณหมีงจื้อเป็นเพียงเด็กสาว
คนหนึ่ง ใจอ่อน ยอมให้อภัยครอบครัวของท่านปู่กับท่านย่าของ
นางแล้ว

ช่างเป็นเด็กดียิ่งนัก

คนในหมู่บ้านต่างถอนหายใจด้วยความโล่งอก แล้วแยก-
ย้ายกันกลับบ้านของตนเอง

ขอบคุณ

ขายออนไลน์ยอดเยี่ยมการค้า 13

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.13

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co.,Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ขายออนไลน์ยอดเยี่ยมการค้า 13 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก
农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 532 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7052-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ่องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอฬารสกุล

พิสูจน์อักษร นันทพร สมสุข

ราคา 199 บาท